

הזֹהַר הַקָּדוֹשׁ

זֹהַר חֲדָשׁ כִּי תָבֹא

The Holy Zohar
Zohar Chadash Ki Tavo

DailyZohar 2020 edition

** This is the first and an unedited edition. Please forgive any mistakes and share your comments by email to zion@dailyzohar.com

Future editions may include additional commentaries published on DailyZohar.com.

Copyright © 2020 DailyZohar.com, Zion Nefesh. All rights reserved.

You may share this file with your friends exactly AS IS. No change is allowed. You may print one copy for personal use and study. Reproduction and distribution beyond personal use of this file or parts of it without written permission is prohibited.

1. רבי שמעון בן יוחאי היה לו וברך למדבר לוד, ונגזר במערה אחת, הוא ורבי אלעזר בנו. התרחש להם נס, ויצא להם חרוב אחד ומעין מים אחד. אכלו מאותו חרוב, ושתו מאותם מים. היה אליהו, זכור לטוב, בא אליהם כל יום פעמים, ומלמד אותם. ולא ידע איש עליהם.

2. יום אחד היו שואלים החכמים בבית המדרש, ואומרים קללות שבתורת כהנים, הן כנגד בית ראשון. קללות שבמשנה תורה כנגד בית שני וגלות אחרון. הקללות שבתורת כהנים יש בהן הבטחות וחביבות הקדוש ברוך הוא לישראל, שכתוב (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב וגו'. וכתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם. הקללות שבמשנה תורה אין בהן הבטחות, ואין בהן נחמה כלל, ככתוב בקללות הראשונות, ולא היו יודעים.

3. קם רבי יהודה בר אלעאי ואמר, חבל על חסרונו של בר יוחאי, ואין מי שידע עליו. ואלו ידעו, אין רשות לגלות אותו.

4. רבי יוסי בן רבי יהודה קם יום אחד בבקר, ראה את כל אותם עופות שהם היו טסים, ויונה אחת הולכת ביניהם. קם על רגליו ואמר: יונה, יונה נאמנה, מיום המבול דמות העם הקדוש לך יפה ולך נאה. לבי ועשי לי שליחות אחת לבר יוחאי, במקום שהוא שם.

5. הסתובבה אותה היונה ועמדה לפניו. כתב פתק אחד, ואמר מה שאמר.

1. רבי שמעון בן יוחאי, אכל ליה וערק למדברא דלוד, ואתגנזי בוזד מערתא, הוא ורבי אלעזר בריה. אתרוזיש לון זיסא, ונפק להו זוד זורובא, וזוד מעינא דמייא. אכלי מההוא זורובא, ושתאן מאינון מייז. הוה אליהו זכור לטוב, אתי לון בכל יומא תרי זמני, ואולף לון. ולא ידע אינש בהו.

2. יומא זוד הוו זוכימייא בבי מדרשא שואלין, ואמריין, קללות שבתורת כהנים, אינון כנגד בית ראשון. קללות שבמשנה תורה כנגד בית שני וגלות אחרון. בקללות שבתורת כהנים, אית בהו הבטחות, וזוכיבו דקודשא בריה הוא לישראל, דכתיב, (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב וגו'. וכתוב ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם. קללות שבמשנה תורה, לית בהו הבטחות, ולית בהו נחמה כלל, כמא דכתיב בקללות קדמאין. ולא הוו ידעין.

3. קם רבי יהודה בר אלעאי ואמר, זחבל על גריעותא דבר יוחאי, ולית מאן דידע מניה. ואלו ידעין, לית רשו לזלזלא ליה.

4. ר' יוסי בן רבי יהודה, קם יומא זוד בצפרא, זומי כל אינון עופין דאינון הוו טאסן, ושפנינא זודא אזלא בתרייהו. קם על רגליו ואמר, שפנינא, שפנינא מהימנא, מיומא טופנא דיוקנא דעמא קדישא, לך יאות וכה נאה, זיל ועביד לי שליחותא זודא לבר יוחאי, באתר דאיהו תמן.

5. אסתוזרא ההוא שפנינא וקמת קמיה. כתב פתקא זודא, ואמר מה דאמר. וקמת שפנינא

ועמדה הינה ולקחה אותו בפיה, והלכה אל רבי שמעון, ושמה אותו בכנפיה. הסתכל באותו הפתק ובכה, הוא ורבי אלעזר בנו, ואמר: אני בוכה על הפרדה מן החברים, ואני בוכה על הדברים הללו שלא התגלו להם, מה יעשו הדורות האחרונים אם ישגו בזה?

6. בינתים בא אליהו, זכור לטוב, ורואה שבוכה. אמר, הייתי מזמן לשליחות אחרת בעת, והקדוש ברוך הוא שלח אותי לשפך את דמעותיך. אי רבי, אי רבי, לא היה צריך בעת לגלות לצדיקים הדברים הללו.

7. אבל כך אמר הקדוש ברוך הוא: בקללות הראשונות יש שלשים ושנים פסוקים, וכלם בנגד דרכי התורה. בקללות האחרונות יש בהן חמשים ושלשה פסוקים, בנגד פרשיות ודרכי התורה.

8. בגלות ראשונה של בית ראשון עברו ישראל אותם שבילים נסתרים של הסתר, התגלה חטאם, והתגלה קצם, והנחמה וההבטחה שלהם. בגלות האחרונה של בית שני עברו ישראל חמשים ושלש פרשיות ודרכים שנגלו, נסתם חטאם ונסתר קצם, ולא כתוב בהם הבטחות ונחמות.

9. בינתים עברה רוח אחת והפרידה אותם, ועלה אליהו בתוך גלגל של אש, ונשא רבי שמעון, ובכה ונרדם על פתח המערה. בינתים בא אליהו, זכור לטוב, ואמר: קום רבי שמעון והתעורר משנתך. אשרי חלקך, שהקדוש ברוך הוא רוצה בכבודך. כל ההבטחות והנחמות של ישראל כתובות בקללות הללו.

ונטלת בפומה, ואזלת לגביה דרבי שמעון, ושויאת ליה בכנפא. אסתכל בההוא פתקא, ובכה, הוא ורבי אלעזר בריה. ואמר, בכינא על פרישותנא מן זבריא, ובכינא על מלין אלין, דלא אתגליין להו, מה יעבדון דרי בתראי, אי ישגיוון בהאי.

6. אההכי, אתא אליהו זכור לטוב, וזמי דבכי, אמר בשליחותא אוזרא הוינא זמין, השתא, ושידריני קודשא בריך הוא לשככא דמעיה. אי רבי, אי רבי, לא הוה אצטריך השתא לגלגא לצדיקייא מלין אלין.

7. אבל כך אמר קודשא בריך הוא, בקללות קדמאין אית ל"ב קראי, וכלהו לקביל שביילי דאורייתא. בקללות בתראי אית בהו ג' קראי, לקביל פרשיין ואורזין דאורייתא.

8. בגלות קדמא דבית ראשון, עברו ישראל אינן שביילין סתימין דסתרא, אתגלי זובייהו, ואתגלי קיצא דילהון, ונזומתא ואבטוזותא דילהון. בגלות בתרא דבית שני, עברו ישראל ג' פרשיות אורזין דאתגליין, אסתים זובייהו, ואסתים קיציהו, ולא כתיב בהו הבטוזות ונזומות.

9. אדהכי, עבר זוד רוזא, ואפריש לון, וסליק אליהו גו גלגל דנורא, ואשתאר רבי שמעון, ובכי, ואדמוך אפיתוזא דמערתא. אדהכי, אתא אליהו זכור לטוב, אמר, קום רבי שמעון אתער משנתך, ופאה זולקך, דקודשא בריך הוא בעי ביקרך. כל הבטוזות ונזומות דישראל, בהני קללות כתיבי.

10. בא וראה, מלך שאוהב את בנו, ואף על גב שקלל אותו והלקה אותו, אהבת מעיו עליו. כמראה רגז חזק, אז רחמנותו עליו. כך הקדוש ברוך הוא – אף על גב שקלל, דבריו הם באהבה. נראים בגלוי בקללות, והם טובות גדולות, משום שאלו הקללות היו באהבה, מה שלא היה כן באותן הראשונות, שכלן היו בדין הקשה.

11. באלו יש דין ואהבה, כאב האוהב את בנו ורצועת המלקות לקח בידו, עשה נהימה גדולה וקולות גדולים. והמלקות כלולות ברחמים.

12. וקשה מכל אותן הקללות – זהו שכתוב (דברים כח) גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה יעלם ה' עליך עד השמרך. כאן הן ההבטחות של האב על בנו, באהבה רבה. לא כתוב יעלה, אלא יעלם, יכבש אותם ויכסה אותם בנקב של מקומם, שלא יצאו החוצה, ויהיו כבושים ומכסים בנקביהם.

13. עד השמרך – מה שלא יהיה לעולם ולעולמי עולמים, שהרי נשבע הקדוש ברוך הוא שלא ישמיד את ישראל לעולם ולעולמי עולמים, וזכרונם יהיה קיים תמיד, שכתוב (ישעיה סו) בן יעמד זרעכם ושמכם, וכתוב (ירמיה לא) כה אמר ה' אם ימדו שמים מלמעלה כו'.

14. והואיל ובשבועה הוא שלא ישמדו ישראל, עתידים שיהיו כל המכות והחטאים טמירים ומכסים, שלא יצאו החוצה להרע לישראל עד הזמן שיכלו

10. פוק וזווי, מלכא דרוזים לבריה, ואף על גב דלטייה ואלקייה, רוזימו דמעוי עליה. כד אנווי ריגזא תקיף, כדין רוזמנותא עליה. כך קודשא בריך הוא, אף על גב דלטיט, מלוי ברוזימו. אתנוזין באתגלייא לוויטין, ואינון טבוון סגיאן, בגין דאלין קללות ברוזימו הוו. מה דלא הוה כן באינון קדמאין, דכלהו הוו בדינא תקיף.

11. באלין אית דינא ורוזימו, כאבא דרוזים על בריה, ורצועה דמלקיותא נקיט בידיה, עביד נהימו סגיא, וקלין רברבין. ומלקיותא כלילין ברוזימו.

12. וקשיא מכל אינון קללות, דא הוא דכתיב, (דברים כח) גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה יעלם ה' עליך עד השמרך. הכא אינון הבטחות דאבא על בריה, ברוזימו סגיא. יעלה לא כתיב, אלא יעלם, יכבש לון, ויכסי לון בנקבא דדוכתייהו, דלא יפקון לבר, ויהון כבושין ומכוסין בנקבייהו.

13. עד השמרך, מה דלא יהי לעולם ולעלמי עלמיא, דהא אומי קודשא בריך הוא, דלא ישיצי ית ישראל לעולם ולעלמי עלמין, ודוכריהון יהי קיים תדירא. דכתיב, (ישעיה סו) בן יעמד זרעכם ושמכם. וכתיב, (ירמיה לא) כה אמר ה' אם ימדו שמים מלמעלה כו'.

14. והואיל ובאומא איהו דלא ישתיצון ישראל, זמינא דיהון כל מכתשין ומרעין טמירין ומכוסין, דלא יפקון לבר לאבאשא

מן העולם, מה שלא יהיה לעולם ולעולמי עולמים.

15. הסוף של כלם והסיום של כלם – (דברים כח) והשיבך ה' מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תסיף עוד לראתה והתמכרתם שם לאיביך לעבדים ולשפחות ואין קנה. כאן הבטחות ונחמות שעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות לישראל בסוף הימים. והשיבך ה' מצרים באניות – ההבטחה לשוב ולעשות נסים ואותות שעשה הקדוש ברוך הוא במצרים בימי הראשונים, כמו שנאמר (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

16. באניות – כאן הוא, כמו שאמרתי, שאתה דורש בעניות, שתכלה פרוטה מן הכיס. אבל עתידים כל בני העולם לבא על ישראל על ספינות הים, ויחשבו להשמיד אותם מן העולם, וכלם יטבעו בתוך הים, כמו שעשה בימים הראשונים.

17. ושם היא שמחה גדולה. כתוב כאן באניות, וכתוב שם (ישעיה מג) באניות רננתם. מה להלן רנה – אף כאן רנה.

18. בדרך אשר אמרתי לך. מיום שנברא העולם לא גלה הקדוש ברוך הוא את גבורתו להראותה בעולם ושעת רצון, אלא באותה דרך. כי כאשר ראיתם את מצרים – באותו דרך, ובאותו גון יעשה לך.

19. שהרי לאחר מכל שאר הצדדים יתכנסו על ישראל, ויחשבו ישראל, שבזמן הזה יאבדו, והם מכורים לידיביהם. זהו שכתוב (דברים כח) והתמכרתם שם. לא כתוב

לון, עד זימנא דישתיצון מן עלמא, בזה דלא יהא לעלם ולעלמי עולמין.

15. סופא דכולהון וסיומא דילהון, (דברים כח) והשיבך ה' מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תסיף עוד לראתה והתמכרתם שם לאיביך לעבדים ולשפחות ואין קנה. הכא הבטחות ונחמות, דזמין קודשא בריך הוא למעבד לישראל בסוף יומיא. והשיבך ה' מצרים באניות, אבטחותא לאתבא ולמיעבד נסין ואתין דעבד קודשא בריך הוא במצרים, ביזמין קדמאין. כדבר אזור (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

16. באניות, הכא איהו, כמה דאמרתי, דאת דריש בעניות, שתכלה פרוטה מן הכיס. אבל, זמין כל בני עלמא למיתי עליהו דישראל על ספינן דימא, ויזשכון לשיצאה לון מן עלמא, וכלהו טביעין זו ימא, כמה דעבד ביזמין קדמאין.

17. ותמן איהו זדוה סגיא. כתיב הכא באניות, וכתיב ה'תם (ישעיה מג) באניות רננתם. מה להלן רנה אף כאן רנה.

18. בדרך אשר אמרתי לך. מן יומא דאתברי עלמא, לא גלי גבורתיה קודשא בריך הוא לאתזוזאה בעלמא, ושעתא דרעותא, אלא בההוא דרך. כי כאשר ראיתם את מצרים, באותו דרך, ובההוא זווזא יעבד לך.

19. דהא לבתר מכל שאר סטרין יתכנשון עליהו דישראל, ויזשכון ישראל, דבזמנא דא יתאבדון, ואינן זבינן לבעלי דבבילהון, הדא הוא דכתיב, (דברים כח) והתמכרתם שם,

ונמכרתם לא כתיב, אלא והתמכרתם, בלבבכם תחשבו שאתם מכורים, ואין זה כד, שהרי כתוב ואין קנה, ואין מי שיכול לשלט עליהם.

ונמכרתם לא כתיב, אלא והתמכרתם, בלבבכון תוושבון דאתון זבינין, ולאו הכי, דהא ואין קונה כתיב, ולית מאן דיכיל לשלטא עליהו.

20. וכל זה לסוף הימים, והכל תלוי בתשובה, והכל נסתר, ככתוב (שם כט) למען תשכילו את כל אשר תעשון. מי שיש לו לב, יסתכל וידע לשוב לרבונו.

20. וכל דא, לסוף יומיא. ותלויא כולא בתיובקה. וכולא סתים. כמא דכתיב, (שם כט) למען תשכילו את כל אשר תעשון. מאן דאית ליה לבא, יסתכל וידע לאתבא למאריה.

21. אמר לו רבי שמעון, באיזה מקום התגלתה גאולת ישראל בקללות הללו? אמר, השגח ודיק, מקום רע מכלם, שם זה ישנו.

21. אמר ליה ר' שמעון, באן אתר אתגלויא פירקנא דישראל בהני קללות. אמר, אשגח ודייק, דוכתא בישא מכלהו, תמן הוי.

22. השגיח ודיק, ומצא שכתוב (שם כח) והיו חייך תלאים לך מנגד ופחדת לילה ויומם ולא תאמין בחיך. ואף על גב שהחברים יודעים הזמן, אותם חיים תלויים לפנינו ומספקים, וזהו עקר, והדברים יציבים.

22. אשגח ודייק ואשכח, דכתיב, (שם כח) והיו חייך תלאים לך מנגד ופחדת לילה ויומם ולא תאמין בחיך. ואף על גב דידיעי זכריא זמן, אינון זמים, תלויין קמן וספיקון. ועיקרא איהו ויצובן מלין.

23. כתב פתק לעת ערב, ושם אותו בפי הינה, והלכה אל רבי יוסי, שהיה במקומו ועיניו מצפות. כיון שראה אותה, אמר: יונה, במה את נאמנה מכל עוף השמים. קרא עליה, (בראשית ח) ותבא אליו הינה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה.

23. כתב פתקא לעידן רמישא, ושניה בפום שפנינא, ואולת לגביה דרבי יוסי, דהיה בדוכתיה, ועיניו מוזכאן. כיון דזומא לה, אמר, שפנינא. כמא את מהימנא מכל עופא דשמיא, קרא עליה, (בראשית ח) ותבא אליו הינה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה.

24. נטל הפתק, ונכנס לחברים והראה להם, וספר להם המעשה. תמהו. בכה רבי יהודה ואמר: וי אף על גב שאינו יודעים עליו – (קהלת יא) מקום שיפול העץ שם יהוא. המקום ששם בר יוחאי, החברים עמו, ומתעוררים ממנו ולומדים ממנו.

24. נטל פתקא, ועאל לגבי זכריא, ואזומי לון. וסוזי לון עובדא, תוהו. בכה רבי יהודה ואמר, ווי, אף על גב דלא ידעינן ליה, (קהלת יא) מקום שיפול העץ שם יהוא. אתר דבר יוזאי תמן, זכריא בהדיה, ומתערין מניה ואולפין מניה.

25. אֲשֶׁרִי נִפְשׁוֹ שֶׁל בַּר יוֹחָאִי, שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה עִמּוֹ נִסִּים, וְהוּא גּוֹזֵר – וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַיֵּם, וְעַתִּיד לִהְיוֹת רֹאשׁ לַצַּדִּיקִים שְׂוִי־שִׁבִּים בְּגֵן עֵדֶן. וְיִקְבַּל פָּנָיו שְׂכִינָה, וְיִרְאֶה אֶת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְיִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצַּדִּיקִים, וְיֹאמַר לָהֶם: בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה נִבְרָכָה לְפָנָיו ה' עֲשֵׂנוּ.

26. כִּי יֵצְאוּ אֲנָשִׁים – אֵלָיו מִיִּבְאֵל וְסִמְאֵל. (שמות כה) וְנִגְפוּ אִשָּׁה הָרָה – זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְיֵצְאוּ יְלָדֶיהָ – בְּגָלוֹת. עָנוּשׁ יַעֲנֹשׁ – זֶה סִמְאֵל. כְּאֲשֶׁר יֵשִׁית עֲלָיו בַּעַל הָאִשָּׁה – זֶה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

27. יוֹסֵף, מִשְׁלֹךְ נִתְּנוּ לוֹ. הִפָּה שְׁלֵא נִשְׁק לַעֲבֶרָה – (בראשית מא) וְעַל פִּיָּה יִשְׁק כָּל עַמִּי. וְסוּד הַדְּבָר, מִמֶּנּוּ נִזְוֶן כָּל הָעוֹלָם, וּמִמֶּנּוּ פּוֹרְחוֹת הַנְּשָׁמוֹת לְכָל.

28. הַצֹּאֵר שְׁלֵא הִרְכִּין לַעֲבֶרָה – וְיִשָּׁם רִבֵּד הַזֶּהָב עַל צֹאֲרוֹ. וְסוּד הַדְּבָר, שֶׁשׁ דְּרָגוֹת שֶׁהֵן לְמַעְלָה מִמֶּנּוּ, וְכָלֵם מִשְׁפִּיעִים לוֹ שֶׁפַּע טוֹב מִהַעֲתִיק הַקְדוֹשׁ.

29. וְזֶהוּ סוּד שֶׁל זֶה"ב, שֶׁהֵיא אַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁל כָּל אַחַת וְאַחַת מֵאוֹתָן שְׁבַע דְּרָגוֹת, כְּלוּל מִרְחָמִים וְדִין. וְזֶהוּ סוּד שֶׁאֲמָרוּ בַּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, סִכָּה שֶׁהֵיא גְבוּהָה לְמַעְלָה מֵעֶשְׂרִים אֲמָה – פְּסוּלָה. מִשּׁוּם שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּלוּל מִרְחָמִים וְדִין, וְאִם הֵיא לְמַטָּה מֵעֶשְׂרֵה – פְּסוּלָה, מִשּׁוּם שֶׁאֵינָה כְּלוּלָה מִרְחָמִים וְדִין.

30. הַגּוֹף שֶׁלֹא הִרְכִּין לַעֲבֶרָה – (שם) וְיִלְבֹּשׁ אֹתוֹ בְּגָדֵי שֵׁשׁ. הֵינּוּ סוּד שֶׁל ו'י שֶׁל הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ. הַרְגָּלִים שֶׁלֹא הִלְכוּ לְדַבֵּר עֲבֶרָה – וְיִרְכַּב אֹתוֹ

25. וְכֹאֵה נִפְשִׁיהָ דְּבַר יוֹזְאִי, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד עֲמִיָּה נְסִין, וְאִיהוּ גְזִיר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַיִים. וְעַתִּיד לְמַהֲוִי רִישָׁא לַצַּדִּיקִיָּא, דִּיתְבִּי בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן. וְיִקְבַּל אִפִּי שְׂכִינְתָּא, וְיִזְוָמִי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְיִשְׁתַּעֲשַׁע עִם צַדִּיקִיָּא, וְיִימָא לָהּ, בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה נִבְרָכָה לְפָנָיו ה' עוֹשֵׂנוּ.

26. מו (שמות כא) כִּי יֵצְאוּ אֲנָשִׁים, אֵלָיו מִיִּבְאֵל וְסִמְאֵל. וְנִגְפוּ אִשָּׁה הָרָה, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְיֵצְאוּ יְלָדֶיהָ בְּגָלוֹת. עָנוּשׁ יַעֲנֹשׁ, דָּא סִמְאֵל. כְּאֲשֶׁר יֵשִׁית עֲלָיו בַּעַל הָאִשָּׁה, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

27. יוֹסֵף, מוֹדִילִיָּה יִהְיֶה לִּיהָ. פּוֹמָא דְּלֹא נִשְׁק לַעֲבֶרָה, (בראשית מא) וְעַל פִּיָּה יִשְׁק כָּל עַמִּי. וְרָזָא דְּמִלָּה, מַנִּיָּה אֶתְוֶן כָּל עַלְמָא, וּבְמִנִּיָּה פְּרוּזִין נִשְׁמַתִּין לְכוּלָּא.

28. הַצֹּאֵר שְׁלֵא הִרְכִּין לַעֲבֶרָה, וְיִשָּׁם רִבֵּד הַזֶּהָב עַל צֹאֲרוֹ. וְרָזָא דְּמִלָּה, ו' דְּרָגִין דְּאֵינֶזֶן לַעֲלִילָא מַנִּיָּה, וְכוּלָּהּ נִגְדִין לִיהָ גְזִידוֹ טָבָא מִעֲתִיקָא קְדִישָׁא.

29. וְהֵיא הוּא רָזָא דְּזֶה"ב דְּאִיהוּ אַרְבִּיסֵר דְּכָל זֹזְדָא וְזֹזְדָא, מֵאֵינֶזֶן ו' דְּרָגִין, כְּלִילָא מִרְחוּמָא וְדִינָא. וְדָא הוּא רָזָא, דְּאֲמָרוּ מֵתִנִּיתִין, סוּכָה שֶׁהֵיא גְבוּהָה לְמַעְלָה מֵעֶשְׂרִים אֲמָה פְּסוּלָה. בְּגִין דְּכָל זֹזְדָא וְזֹזְדָא, כְּלִילָא מִרְחוּמִי וְדִינָא, וְאִם הֵיא לְתַתָּא מִי פְּסוּלָה, בְּגִין דְּלֹא אִיהִי כְּלִילָא מִרְחוּמִי וְדִינָא.

30. הַגּוֹף שֶׁלֹא הִרְכִּין לַעֲבֶרָה, (שם) וְיִלְבֹּשׁ אֹתוֹ בְּגָדֵי שֵׁשׁ. הֵינּוּ רָזָא דְּו'י דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא. הַרְגָּלִים שֶׁלֹא הִלְכוּ לְדַבֵּר עֲבֶרָה, וְיִרְכַּב אֹתוֹ

במרכבת המשנה. משום שיש מרכבה עליונה ומרכבה תחתונה, ויוסף זכה לשתייהן, משום ששמר על הברית הקדוש.

31. שבת, ש' בת. בזמן שיתחברו שלשת האבות עם המלכות, שהיא ב"ת, תקרא שבת.

32. ויטע אשל בבאר שבע. הקצוץ שקצץ אדם הראשון, תקנו אברהם, והוא בבאר שבע, שהיא המלכות. וז"ה אש"ל, צבעי מדות, שהם חג"ת "אדם" שחר "לבן, המשיך לה מהם, בסוד (בראשית כט) שלשה עדרי צאן רבצים עליה.

33. יעקב שמש בבית שם ועבר ארבע עשרה שנה, לתקון יובל ושמיטה, שהם לאה ורחל.

34. בא וראה, בשעה שהוציא הקדוש ברוך הוא את ישראל מארץ מצרים, הוציאם בסוד השם של ארבעים ושתים אותיות, כמו שפירא בו שמים וארץ.

35. ומשום זה, בשיצאו ישראל מארץ מצרים, נסעו שנים עשר מסעות עד שהגיעו להר סיני. זהו שכתוב ביום הזה באו מדבר סיני. ורצה הקדוש ברוך הוא, ששלשים מסעות אחרים, שיהיו הולכים אותם בשלשה ימים. זהו שכתוב (במדבר י) ויסעו מהר ה' דרך שלשת ימים. עשרה מסעות בכל יום.

36. ומשום שחטאו, גרמו שיהיו נוסעים אותם בשלשה עשר הראשונים, ומשום זה לא נכנסו לארץ, עד שנסעו שלשים מסעות אחרים, והשתלם סוד השם של

במרכבת המשנה. בגין דאית רתיכא עילאה, ורתיכא תתאה, ויוסף זכי לתרווייהו, בגין דנטר ברית קיימא קדישא.

31. שבת, ש' בת. בזמן שיתחברו ג' אבות עם המלכות, שהיא ב"ת, תקרא שבת.

32. ויטע אשל בבאר שבע, הקיצוץ שקצץ אדם הראשון, תקנו אברהם, והוא בבאר שבע, שהיא המלכות. ד"א אש"ל, גוויי מדות, שהם זוג"ת "אדם" שזוור "לבן המשיך לה מהם, בסוד (בראשית כט) ג' עדרי צאן רבצים עליה.

33. יעקב שמש בבית שם ועבר, י"ד שנה. לתקון יובל ושמיטה, שהם לאה ורחל.

34. תא וזוי, בשעתא דאפיק קודשא בריך הוא לישראל מארעא דמצרים, אפיק לון ברוך דשםא דמי"ב אתוון, כגוונא דברא ביה שמיא וארעא.

35. ובגין דא, כד נפקו ישראל מארעא דמצרים, נטלו תריסר מטלנין, עד דמטו לטורא דסיני. הדא הוא דכתיב, ביום הזה באו מדבר סיני. ובדא קודשא בריך הוא, דתלתין מטלנין אוזרנין, דלהו אולין יתהון בתלתא יומין. הדא הוא דכתיב, (במדבר י) ויסעו מהר ה' דרך שלשת ימים. עשרה מטלנין בכל יומא.

36. ובגין דזובו, גרמו דלהו נטלנין יתהון בתליסר קדמאין. ובגין דא לא עלו לארעא, עד דנטלו תלתין מטלנין אוזרנין, ואשתתלים

אַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁמַּעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית.

רָא דְשִׁמָּא דְּמִ"ב אֲתוּן, כְּגוּנָא דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית.

37. וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הָעֵץ (בְּרֵאשִׁית ג) – זֶהוּ מְקוֹם שְׁרוּחוֹת בְּנֵי הָאָדָם גְּנוּזוֹת, וְזֶה הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא אוֹצֵר הַנְּשָׁמוֹת. וְהוּא אֵצֶל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָמַר לָהֶם: אֵל תִּשְׁתַּדְּלוּ לְדַעַת אֵיךְ הַרוּחוֹת נִפְרָדוֹת מִהוּיָג הַנִּכְבָּד שְׁלִי.

37. (בְּרֵאשִׁית ג) וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הָעֵץ, דָּא הוּא אֲתֵר דְּרוּחוֹתֵיהוֹן דְּבְנֵי נָשָׂא גְנוּזִין. וְדָא הוּא אֲתֵר דְּאִיקָרִי אוֹצֵר הַנְּשָׁמוֹת. וְהוּא גְּבִיָּה דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאָמַר לוֹן, לָא תִשְׁתַּדְּלוּן לְמַגְדַּע, הָאִיךְ רוּחוֹתֵיהוֹן מִתְּפָרְשִׁין מִוּוּיָא דְּיִקְרָא דִּילִי.

38. וְעַל זֶה שֶׁנִּינֵּי, (וִיקְרָא יב) אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ (וְיִלְדָה זָכָר כְּתוּב, וְלֹא כוֹלֵל) זָכָר וְנִקְבָּה כְּפִי דְּרִכֵּי הָעוֹלָם, שְׂאִין מִתְחַבְּרִים כְּמוֹ שֶׁיֵּצְאוּ מִלְּמַעְלָה וּזְגוּת וּזְגוּת.

38. וְעַל דָּא תִנִּינָן (וִיקְרָא יב) אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר כְּתִיב, וְלֹא כְּלִיל דְּכָר וְנִקְבָּא כְּפֻם אוֹרוּזוּי דְּעַלְמָא, דְּלֹא מִתְּוַבְּרָאן כְּמָה דְּנִפְקוּ מִלְּעִילָא זְגוּת וּזְגוּת.

39. מִשּׁוּם שֶׁאָדָם הָרֵאשׁוֹן וּזְוּיָו חָטְאוּ לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל כֵּן נִפְרָדִים כְּשִׁינִיָּאִים מִלְּמַעְלָה, עַד שֶׁיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אִם אָדָם זָכָה – נוֹתֵן לוֹ זְוּיָו, וְאִם לֹא – מִפְּרִידִים אוֹתָהּ מִמֶּנּוּ, וְנוֹתֵן לוֹ אַחֲרִים, וּמוֹלִידִים בְּנִים שְׂאִינֵם כְּרֵאִי.

39. בְּגִין, דְּאָדָם קְדָמָא וּזְוּיָא דִּילִיָּה, זָכָב קַמִּיָּה קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא, מִתְּפָרְשִׁין כַּד נִפְקִין מִלְּעִילָא. עַד דִּיהֵא רַעְוָא קַמִּי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. אִי זָכָה בְּרֵי נֶשֶׁ, יְהִבִּין לִיָּה זְוּיָהּ, וְאִי לֹא, מִפְּרִשִׁין לָהּ מִנִּיָּה, וְיְהִבִּין לָהּ אוֹזְרָא, וּמוֹלִידִין בְּנִין דְּלֹא כְּדָקָא יָאוּת.

40. וְעַל זֶה כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ו) לֹא יָדוֹן רוּחִי בָאָדָם לְעוֹלָם. מַה זֶה רוּחִי? הֲיֵה צָרִיךְ לְהִיּוֹת רוּחוֹ? אֵלֹא שְׁתֵּי רוּחוֹת הֵן, שְׂיִצְאוּת וּזְגוּת, לֹא יְדוּנוּ בְּאַחַת. וְעַל זֶה כְּתוּב וְיִלְדָה זָכָר, וְלֹא כוֹלֵל זָכָר וְנִקְבָּה, כְּפִי דְּרִכֵּי הָעוֹלָם, שְׁהֵם גְּרָמוּ.

40. וְעַל דָּא כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ו) לֹא יָדוֹן רוּחוֹ בָאָדָם לְעוֹלָם. מַאי רוּחוֹ, רוּחוֹ מִבְּעֵי לִיָּה. אֵלֹא אֵינֹן תֵּרִין רוּחוֹ, דְּנִפְקִי זְגוּת, לֹא יְדוּנִין כְּוַדָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב, וְיִלְדָה זָכָר וְלֹא כְּלִיל דְּכָר וְנִקְבָּא, כְּפֻם אוֹרוּזוּי דְּעַלְמָא. דְּאֵינֹן גְּרָמוּ.

בְּרוּךְ יי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יְמִלְכוּךָ יי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

